

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3To/5/2014
Identifikačné číslo spisu: 9513100045
Dátum vydania rozhodnutia: 21.01.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:9513100045.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Igora Burgera a JUDr. Aleny Šiškovéj v trestnej veci obžalovaného Ing. K. C. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a iné prerokoval na verejnom zasadnutí 21. januára 2015 v Bratislave odvolanie obžalovaného Ing. K. C. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 5. decembra 2013, sp. zn. PK-2T 8/2013, a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného Ing. K. C. sa z a m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 5. decembra 2013, sp. zn. PK-2T 8/2013, bol obžalovaný Ing. K. C. uznaný za vinného z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorých sa dopustil na skutkovom základe, že

vo funkcii radcu a inšpektora práce Inšpektorátu práce Trnava dňa 11. augusta 2011 pred obchodným, domom Tesco v Trnave potom, keď v dňoch 9. augusta 2011, 10. augusta 2011 a 11. augusta 2011 vykonával inšpekciu práce u kontrolovaného subjektu W. V. - R.O. E. s miestom podnikania H., ktorá bola zameraná na dodržiavanie predpisov v oblasti sociálnej legislatívy v doprave, v kontrolovanom období 1. mája 2011 - 31. mája 2011 po predchádzajúcom dohovárani si vypýtal od W. V. sumu 1 500 € za to, že kontrola dopadne v jeho prospech, že mu neuloží pokutu a že to zariadi tak, aby mu pri následnej kontrole nenastal problém; potom dňa 12. augusta 2011 pred predajňou Autocomodexu v Trnave si od W. V. opätovne vypýtal peniaze za vyššie uvedené, pričom sumu znížil na 1 000 € a následne dňa 26. augusta 2011 v čase okolo 13.08 hod. pred predajňou Autocomodexu na ul. Nitrianska v Trnave prevzal od W. V. peniaze v dohodnutej sume 1 000 € a pritom v rozpore s ust. § 14 ods. 1, ods. 2 zákona o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v protokole o výsledku inšpekcie práce neuviedol, že vodič W. V. v kontrolovanom období jazdil bez vlozenej karty vodiča do záznamového zariadenia, neuložil opatrenia a povinnosti na odstránenie tohto zisteného porušenia a nepodal návrh na začatie konania o uložení pokuty i keď sa W. V. - R.O. E. H. mal dopustiť správneho

deliktu podľa zákona č. 462/2007 Z. z. o organizácii pracovného času v doprave a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a tým porušil i ustanovenia § 60 ods. 1 písm. a/, písm. b/ zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 329 ods. 2, § 41 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. j/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 57 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému uložil peňažný trest vo výmere 1 500 € (slovom: jedentisícpäťsto eur).

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody na 1 (jeden) mesiac.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému zároveň uložil aj trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu zamestnania, povolania a funkcie v orgánoch štátnej moci a v štátnej správe na dobu 7 (sedem) rokov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný Ing. C., ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jána Janušku. Domáhal sa, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zrušil odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu a vrátil mu vec na nové prejednanie a rozhodnutie. V písomných dôvodoch odvolania namietal, že obhajobné tvrdenia obžalovaného, že peniaze svedkovi W. V. požičal, neboli vykonaným dokazovaním vyvrátené. Pripustil, že požičanie peňazí svedkovi sa za popísaných okolností môže javiť ako nedôveryhodné, ale takéto konanie obžalovaného nebolo vylúčené. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by obžalovaný ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech, vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, nesplnil povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci a v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba žiadal a prijal úplatok.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podala procesná strana na to oprávnená, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla a urobila tak v lehote ustanovenej v zákone, pričom tiež zistil, že odvolanie obžalovaného Ing. C. je nedôvodné.

Aj napriek skutočnosti, že obžalovaný Ing. K. C. spáchanie žalovanej trestnej činnosti poprel a svoju obhajobu založil na tvrdení, že svedkovi W. V. požičal peniaze a v čase, keď bol zadržaný políciou pri preberaní sumy 1 000 € od svedka V., išlo len o vrátenie pôžičky, jeho vinu mal na základe vykonaného dokazovania nad akúkoľvek pochybnosť preukázanú aj odvolací súd.

Hneď v úvode je potrebné uviesť, že prvostupňový rozsudok v plnej miere zodpovedá ustanoveniu § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Špecializovaný trestný súd v ňom podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a tiež podrobne vysvetlil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

V tejto súvislosti sa odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia preto zameria iba na odvolaciu námietku obžalovaného, totiž že vykonanými dôkazmi nebolo vyvrátené jeho tvrdenie, že svedkovi V. požičal peniaze a tento mu ich v čase zadržania políciou vracal.

Svedok W. V. poprel, že by si od obžalovaného peniaze požičal. Výpovedal, že obžalovaný mu povedal, že ak mu dá 1 500 €, kontrola dopadne v jeho prospech a ďalšia kontrola už nebude. Neskôr sa dohodli na sume 1 000 €, vec oznámil polícii a následne obžalovanému odovzdal peniaze už monitorované políciou. Výpovedi tohto svedka nezistil dôvod neveriť ani odvolací súd, pretože jeho tvrdenia týkajúce sa samotnej sumy 1 000 €, ale i okolností o spôsobe prebiehajúcej kontroly korešpondujú aj s inými produkovanými dôkazmi. Odvolací súd sa stotožňuje aj s názorom obhajoby vyslovenej v odôvodnení, že okolnosti požičania peňazí svedkovi tak, ako ich popísal obžalovaný (nepoznali sa, nevyhotovili písomný doklad o pôžičke, nehovorili o účele pôžičky o termíne jej splatnosti a pod.) sa javí ako nevierohodné.

Dôkazy boli v konaní získané a vykonané zákonným spôsobom a na ich základe mohol aj odvolací súd nad akúkoľvek pochybnosť konštatovať, že bolo preukázané, že obžalovaný priamo pre seba žiadal a prijal úplatok v súvislosti s jeho činnosťou inšpektora práce, teda v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu..

Znak skutkovej podstaty žalovaného zločinu „obstarávanie vecí všeobecného záujmu (§ 131 ods. 1) „súd prvého stupňa jasne a dostatočne zdôvodnil na strane 14 rozsudku, preto odvolací súd v tomto smere odkazuje na dôvody napadnutého rozsudku.

Otázku pracovného zaradenia obžalovaného Ing. C. ako inšpektora práce a z toho vyplývajúci rozsah jeho oprávnení a právomocí, vrátane nariadenia opatrení na odstránenie zistených nedostatkov a možnosti ukladať sankcie kontrolovanému subjektu, prvostupňový súd objasnil podrobne na strane 12, 13 rozsudku. Preukázanie skutkovej okolnosti, že obžalovaný konal ako verejný činiteľ, zase vyplýva z odôvodnenia rozsudku na strane 15, 16. Vzhľadom na skutočnosť, že v tomto smere napádaný rozsudok namietaný v odvolaní nebol, opakovanie týchto skutočností aj v rozhodnutí odvolacieho súdu, aj s citáciu príslušných ustanovení zákona by bolo duplicitné.

Výrok o vine rozsudku súdu prvého stupňa je zákonný a správny, obžalovaný konaním ustáleným v skutkovej vete rozsudku naplnil po subjektívnej i objektívnej stránke skutkovú podstatu žalovaného prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Trestného zákona, v jednočinnom súbehu so zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Súd prvého stupňa dôsledne zväzil všetky kritéria významné pre voľbu druhu a výmery trestu. Správne konštatoval, že na strane obžalovaného neboli zistené žiadne priťažujúce okolnosti a zohľadnil poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že pred spáchaním teraz žalovanej trestnej činnosti obžalovaný viedol riadny život, nedostal sa doposiaľ do rozporu so zákonom a ani iné negatívne poznatky o spôsobe jeho života z miesta bydliska zistené neboli. Sud uložil trest na dolnej hranici trestnej sadzby za najprísnejší zo zbíhajúcich sa trestných činov. Nezistil totiž okolnosti, ktoré by odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu a na takéto, prípadne existujúce okolnosti nepoukázal ani obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania. Odvolací súd je teda tiež toho názoru, že obžalovanému Ing. C. bol uložený trest v súlade so základnými zásadami pri ukladaní trestov (§ 34 Tr. por.).

Doposiaľ sa do rozporu so zákonom nedostal, preto i zaradenie obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia zodpovedá zákonu.

Výrok o uloženom peňažnom treste taktiež zodpovedá zákonu, vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný úmyselnou trestnou činnosťou získal majetkový prospech a s prihliadnutím na majetkové pomery obžalovaného takýto trest odvolací súd považuje za primeraný.

Účel trestu splní podľa názoru odvolacieho súdu aj fakt, že obžalovanému bol uložený aj trest zákazu činnosti vykonávať zamestnanie, povolanie a funkcie v orgánoch štátnej moci a v štátnej správe, pretože práve v súvislosti s takouto činnosťou sa obžalovaný dopustil trestnej činnosti.

S poukazom na tieto dôvody odvolací súd považoval rozsudok súdu prvého stupňa za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, podané odvolanie považoval za nedôvodné a ako také ho postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.